

PETŐ HUNOR: REKONSTRUKCIÓ

2014. május 29. – június 20.

Kettős, sőt hármas ünnepet ülhethünk ma este. Mint ismeretes, egy-egy Pixel-könyv megjelenését az adott anyag kiállításával tesszük közhírré. A 2003-ban indult sorozatnak most jelent meg a 9. címszava, benne Pető Hunor fotóintervencióival. Az anyagot részben már láthattuk a művész legutóbbi Epres-kerti kiállításán, a Kálvária kiállító terében, egy része pedig a kiadvány számára készült, amelynek ötlete pont a 2013-as önálló bemutatkozás alkalmával merült fel. Nem egészen egy év állt tehát Pető rendelkezésére ahhoz, hogy feltöltse a képállományt, kikerekítve a lajstromot a szokásos 45-re, amennyit egy ilyen publikáció rendre tartalmaz.

A sorozat címe *Rekonstrukció*, vagyis helyreállítás, kiegészítés a hiányzó részekkel, esetleg felújítás. A munkák a fogalom valamennyi kiszögellésére kiterjednek: arra tesznek kísérletet, hogy a képi látvány szintjén kiegészítsék az emberi szobormintázatok hiányzó részeit, ezek pedig szinte kivétel nélkül a szempárok, melyeket

a holt matéria nem tud hűen visszaadni, még az egyetemes szobrászat legnagyobb alkotóinak esetében sem. A szemek helyén üres formákat látunk, melyeknek nincs tekintetük, csupán negatív lenyomatuk. Vagyis: a szobrok sorsa az örökös világtalanság.

Pető nem kizárólagosan szobrászművész; több művészetben, műfajban és technikában is otthonosan mozog. Ezért határozottan másképpen tekint a szobrászatra, mint azok, akik egész munkásságukat csak neki szentelik, eszükbe sem jutva, hogy oly módon játszadozzanak el bizonyos plasztikai problémákkal, melyekre a korszerű médiumok adnak lehetőséget. Úgy, olyan módon, hogy megpróbálják kissé lerántani a forma és az anyag időtlen monumentalitását a véges hétköznapi irányába, s hogy demisztifikálják a szobrászatra aggott évezredes szabványokat, kötelezvényeket, elvárásokat. Pető viszont pont erre tesz kísérletet digitálisan kiegészített munkáiban. Tudniillik arra, hogy kimozdítsa a szobrászati alkotásokat a mozdulatlanságból, holt állapotukból. Teszi ezt úgy, hogy nem a kinetika támaszkodik, hanem a szempárok képi beültetésének a lehetőségét aknázza ki.

A látószerv egyszeriben, mintegy varázsszóra élővé teszi az amúgy holt emberi utánezatot, függetlenül attól, hogy egészalakos ábrázolásról, mellszoborról vagy stukkóról van szó, hogy a műtárgyak múzeumi, köztéri vagy sírkerti környezetből származnak, s hogy a művészet milyen minőségét képviselik. Az alakok teljesen megélnék, azt a látszatot keltve, hogy olyan élő testekről van szó, amelyek tetszhalotti állapotot szimulálnak. A szituáció tehát majdhogynem megfordul ama apró részlet folytán, hogy a szobrok valós szempár-tükröződések kaptak egy rekonstrukciós beavatkozás következtében. És mégis mozog!, mondhatjuk joggal ez esetben is Galilei nyomán.

Gratulálunk Pető Hunornak a kiállításához, a kötethez – és nem utolsó sorban a márciusban átvett Munkácsy-díjhoz.

SZOMBATHY BÁLINT

